DAMASC[1]

— “Damascus” - 2006 —

de Daryl Gregory

Traducerea: Gabriel Stoian

[1] Originally published in „*The Magazine of Fantasy & Science Fiction*”, Dec. 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011

Daryl Gregory a publicat în *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction*, *Amazing* şi *Asimov's*. Este autorul romanelor *Pandemonium* şi *The Devil's Alphabet*. Povestirea lui „Persoana a doua, la timpul prezent” a apărut în câteva antologii „The Best of the Year”, printre care şi Antologia Dozois nr. 23[2]. Locuieşte în State College, Pennsylvania.

În tulburătoarea povestire care urmează, autorul ne duce în culisele unui cult ciudat pentru a ne dezvălui conspiraţia în miezul ei - una atotcuprinzătoare şi care se dovedeşte a fi foarte sinistră.

[2] *The Year's Best Science Fiction*, vol. 2 (Ed. Nemira, 2008).

I

Când a realizat din nou unde se află, prima senzaţie pe care a avut-o Paula a fost aceea a degetelor lui împreunate cu ale ei.

Era legată de brancarda ambulanţei - încheieturile mâinilor, prinse în manşete de nailon, pieptul presat de o bandă lată - ca să o împiedice să se zbată şi să-şi smulgă perfuzia. Doar prezenţa lui o oprea să urle. Cu părul de un blond-închis căzut peste ochii albaştri şi cu obrajii palizi umbriţi de barba nerasă de câteva zile, el se uita atent la ea. Iubirea lui faţă de ea era ca aerul rece radiat de un bloc de gheaţă.

După ce au ajuns la spital, el a mers alături de brancardă, ţinându-i mâna pe umăr, în vreme ce paramedicii au dus-o în grabă la sala de urgenţe. Paula nu lucrase niciodată la urgenţă, dar a recunoscut câteva dintre chipurile celor prin dreptul cărora a trecut. A respirat adânc de câteva ori, simţind cum pieptul îi este încorsetat de banda de nailon, şi le-a zis cu glas calm paramedicilor că se simţea bine, că acum puteau să o lase să plece. Aceştia i-au spus vorbe menite să o calmeze, dar au lăsat legăturile la locul lor. Desfacerea lor era de acum treaba doctorului.

În cele din urmă, o asistentă a venit să îi pună câteva întrebări. O femeie foarte bronzată, corpolentă, cu părul încărunţit. Nu şi-a putut aminti numele ei, deşi lucraseră împreună vreme de câţiva ani, înainte ca Paula să fie concediată din spital. Acum revenea ca pacientă.

– În noaptea asta ce s-a mai întâmplat, Paula? a întrebat-o asistenta, pe un ton rece.

Nu se înghiţiseră când lucraseră împreună; pe vremea aceea, Paula era foarte iritabilă.

– Cred că am ameţit puţin, a spus ea.

– Criză, a zis unul dintre paramedici. Omul de la Crucea Roşie a spus că a început să aibă convulsii pe masă, şi au trebuit să o aşeze pe podea ca să nu cadă. Criza a ţinut cinci sau şase minute, înainte de a ajunge noi acolo, de aceea am adus-o aici. I-am administrat 0,1 mg de Lorazepam şi pe drum şi-a revenit.

– E al doilea caz de epilepsie de când am intrat în tură, le-a spus asistenta.

Paula a clipit de uimire. Fusese adusă la spital vreuna dintre acele îngrijitoare asiatice? Ori vreunul dintre convertiţi? S-a uitat într-o parte, spre însoţitorul ei care i-a întors privirea amuzat, dar nu s-a trădat în niciun fel. Totul făcea parte din plan, dar el nu voia să-i spună care era acel plan. Deocamdată.

Asistenta a observat că femeia îşi îndreptase atenţia în altă parte, de aceea pe faţa ei a apărut o expresie de autoritate.

– Hai să stai de vorbă cu un doctor, Paula.

– Mă simt mai bine.

Fără ca măcar să scrâşnească din dinţi.

I-au desfăcut legăturile şi au aşezat-o pe un pat din sala de examinare. Unul dintre paramedici i-a pus geanta pe noptieră.

– Noroc, i-a zis el.

Ea a aruncat o privire spre geantă, apoi şi-a mutat ochii imediat în altă parte. Era mai bine să nu atragă atenţia asupra ei.
– Îmi cer scuze dacă v-am făcut necazuri, a spus ea.
Asistenta i-a întins un clipboard cu formulare.
– Cred că nu este nevoie să-ţi explic ce sunt, a spus ea, apoi a adăugat: Ai păţit ceva la mână?
Paula a coborât privirea spre mâna ţinută pumn. S-a concentrat ca să-şi desfacă degetele, însă acestea au refuzat să se descleşteze. Asta i se întâmpla ceva mai des în ultima vreme. Şi întotdeauna mâna stângă.
– Cred că sunt agitată.
Asistenta a clătinat încet din cap, nelăsându-se păcălită. S-a convins că Paula putea ţine clipboardul în mână ca să scrie, după care a plecat.
Dar nu a lăsat-o singură. El s-a lăfăit pe un scaun de lângă noptieră, ţinându-şi picioarele întinse în faţă şi etalându-şi tălpile aproape negre ale picioarelor dezgolite. Zâmbetul lui sfios era ca o promisiune. Sunt aici, Paula. Voi fi întotdeauna aici pentru tine.

II

Albumul preferat al lui Richard era *In Utero*, al trupei Nirvana. Ea a început cu distrugerea acelui CD.
El a părăsit domiciliul într-o vineri, iar în lunea următoare a intentat divorţ. Voia custodia fiicei lor. Claire avea atunci zece ani şi era un copil introvertit şi secretos, dar Paula era mai curând dispusă să dea foc casei decât să îi cedeze copila. În schimb, a ars ceea ce iubea el cel mai mult. În ziua în care a primit scrisoarea în legătură cu audierea în vederea acordării custodiei, ea a luat CD-urile, LP-urile şi casetele audio de pe rafturi - care erau cu sutele - şi le-a cărat pe toate cu lada în curtea din spatele casei. Claire a plâns drept protest, a încercat să ascundă câteva dintre casete şi, în cele din urmă, Paula s-a văzut nevoită să o încuie pe fată în camera ei.
Apoi a turnat peste morman un flacon de lichid inflamabil, după care s-a dus în garaj, de unde a luat canistra cu benzină şi a golit-o şi pe aceea. A aruncat discul cu Nirvana în vârful grămezii.
Mormanul de plastic s-a aprins cu un vuiet care i-a dat satisfacţie. După câteva minute, focul a început să dea semne că se va stinge - CD-urile nu voiau să stea aprinse - de aceea Paula s-a dus în casă şi a adus cărţile lui şi revistele de muzică.
Coloana de fum i-a îndrumat pe poliţişti până la casa ei. Aceştia i-au spus că arderea gunoaielor în oraş era interzisă. Paula a izbucnit râs.
– Aveţi dreptate, e vorba de gunoaie.
Dar nu voia să se lase impresionată de doi poliţişti. Au apărut şi vecinii, dornici să asiste la scenă. „Dă-i în mama lor”, a gândit ea.
Locuia într-un cartier din Philadelphia pe care cei din afara lui îl socoteau „amestecat”. Negri, latino-americani şi albi, câţiva asiatici şi arabi. Unde se aflau case renovate recent, având curţi interioare în stil mexican, pardosite cu dale, la care se adăugau locuinţele unde se consumau droguri şi terenurile virane. Paula se mutase acolo, venind din suburbii, ca să fie alături de Richard, şi nu reuşise să-l ierte pentru asta. Înainte de a o naşte pe Claire, îl pusese să instaleze un sistem de alarmă şi să fixeze gratii la

ferestre. Se simţea ca şi cum abia dacă puteau să reziste împotriva unui val de criminali şi demenţi.

Casele femeilor asiatice puteau găzdui şi criminali, şi demenţi. Acestea locuiau vizavi, şi la depărtare de un teren viran, într-o casă din lemn ce era aproape o soră geamănă a celei în care trăia Paula. Verandele erau identice, din piatră, acoperişurile aveau aceeaşi înclinaţie, iar ferestrele erau la fel de înguste. Însă, în vreme ce casa Paulei era zugrăvită într-un albăstrui ca de gresie, sugerând bun-gust, a lor era vopsită în galben ca lămâia, iar uşile şi ramele ferestrelor, la fel ca rigolele, erau de un portocaliu ţipător, sau de un alb orbitor. Cinci sau şase femei, un amestec de rase şi de tonuri ale culorii pielii, intrau şi ieşeau din casă la orice oră din zi şi din noapte. Oare aveau slujbe? Nu erau în vârstă, însă jumătate dintre ele aveau probleme cu deplasarea, iar una din ele se ajuta de un baston pentru a merge. Paula era asistentă cu diplomă, având o experienţă de doisprezece ani în tot felul de instituţii medicale, dar şi în două spitale, şi ei i s-a părut că aceste femei manifestau acelaşi tip de problemă neuromusculară, probabil scleroză multiplă timpurie. Casa lor galbenă era probabil vreun adăpost pus la dispoziţie de o organizaţie caritabilă.

Pe stradă, femeile păreau pierdute, câteodată vorbind singure, asta până când observau pe câte cineva, iar atunci zâmbeau ceva mai larg decât s-ar fi cuvenit. Ele îi salutau întotdeauna pe Paula şi pe Richard, însă îi acordau mai multă atenţie lui Claire, vorbind cu ea în modul sfătos folosit de bătrâni ori de învăţătoare. Una dintre ele, o femeie albă şi uscăţivă, pe nume Steph, care avea o faţă uzată prematur, sugerând abuzul de droguri, a început să treacă pe la Paula ceva mai des în lunile după ce Richard părăsise domiciliul conjugal. Femeia aducea mâncare făcută de ea: castroane de supă, tamale, felii de pâine.

– Şi eu mi-am crescut copilul fără tată, a spus ea. Ştiu cât de greu îţi este de una singură.

Şi aşa s-a apucat să facă pe doica de câteva ori pe săptămână, locuind în casa Paulei, astfel încât Claire a ajuns să adoarmă în patul ei. În unele după-amiezi, ea o lua pe Claire cu sine, în deplasări la magazinul de coloniale sau în parc. Paula a rămas în aşteptarea sugestiei. În cele din urmă, aceasta a apărut, sub forma unei predici.

– Viaţa mea a fost ruinată, i-a spus Steph Paulei într-o după-amiază.

Claire se furişase în dormitorul ei, ca să se ghemuiască în pat cu căştile pe urechi. Cele două femei au rămas în bucătărie ca să mănânce pâine cu brânză, un fel gătit de cineva din casa galbenă. Steph a băut vin, în vreme ce Paula şi-a consumat scotch-ul ei de fiecare zi. Steph a vorbit fără să se ferească despre consumul de droguri, despre prietenii de două parale, despre problemele cu banii.

– A fost cât pe ce să îmi tai venele. Dacă Iisus nu ar fi apărut în viaţa mea, acum nu aş mai fi aici ca să stau de vorbă cu tine.

„Ia te uită”, a gândit Paula. A sorbit în tăcere din pahar, în vreme ce Steph a continuat să toace despre cât de uşor îi era acum, când cineva păşea alături de ea, când cuiva îi păsa de soarta ei:

– Un Iisus personal[3], a spus Steph. Ca în cântecul acela, ştii?

[3] „Personal Jesus” - cântec lansat de trupa Depeche Mode în 1989 pe albumul

Paula ştia cântecul - doar Richard era înnebunit după toate rahaturile acelea din anii '80. Avea până şi versiunea făcută de Johnny Cash, asta până când ea îi transformase colecţia în scrum.

– Nu, mulţumesc, a spus Paula. Nu mai vreau bărbaţi în viaţa mea.

Steph nu s-a simţit ofensată. A continuat să revină, să vorbească. Paula tolera prezenţa femeii pentru că, de când Richard părăsise domiciliul, avea nevoie de cineva să o ajute în privinţa lui Claire - şi pentru că avea nevoie de timp liber mai mult ca oricând. Chiar dacă îl pomeneau una-două pe Iisus, femeile din casa galbenă erau inofensive. Sau cel puţin aşa şi-a zis ea, până în seara când, venind acasă, a constatat dispariţia lui Claire.

III

Paula ştia cum să-şi joace rolul în spital. Spune cât mai puţine lucruri, poartă-te firesc, nu te uita la lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate vedea. Ştia că analiza sângelui avea să iasă normală. Medicii vor ridica din umeri şi până la amiază o vor externa.

Doctorul ei a surprins-o totuşi. O repartizaseră lui Louden, un bărbat scund, dar bine clădit, cu o mirişte căruntă pe cap, apreciat de asistente pentru pricepere: nu era sclipitor, dar nici arogant, un om competent, care se ocupa cu atenţie de pacienţi. Însă îl apucase ceva - se arăta prea interesat de cazul ei. I-a umplut după-amiază cu o tomografie cu rezonanţă magnetică, şi o alta cu emisie de pozitroni. A chemat şi alţi specialişti.

Patru la număr, doi neurologi, un psihiatru, pe care Paula i-a recunoscut, şi o femeie pe care nu o cunoştea, care s-a recomandat drept epidemiolog. Aceştia au venit pe rând în cursul după-amiezii şi i-au pus aceleaşi întrebări. De câtă vreme avea convulsii? Cum se simţea când era cuprinsă de ele? Mai cunoştea şi alte persoane care să manifeste aceleaşi simptome? I-au palpat pielea ca să testeze reacţiile nervoase, au tras-o de degetele mâinii încleştate şi au încercat să i le îndoaie. Au întrebat-o de câteva ori: „Vezi persoane care nu există?”

Ea a fost cât pe ce să râdă. El a stat alături de ea tot timpul, ţinându-şi braţul rece lipit de al ei. Putea fi cineva mai prezent de atât?

Singurele întrebări care au tulburat-o au venit din partea doctoriţei epidemiolog, cea pe care nu o recunoscuse. „Mănânci carne?” a întrebat-o aceasta. Paula a spus că da. Iar doctoriţa, o femeie cu faţa pătrăţoasă şi cu părul castaniu tuns scurt, i-a pus o grămadă de întrebări suplimentare, notând exact ce fel de carne mănâncă, cât de des, dacă o gătea singură ori mergea la restaurant.

La sfârşitul zilei, au mutat-o pe Paula în aceeaşi cameră cu o femeie albă, destul de vârstnică, pe nume Esther Wynne, o doamnă cu adevărat sudistă, care se machiase şi-şi dăduse părul cu fixativ, de parcă era pregătită ca dintr-o clipă în alta să-şi scoată acele de perfuzii din braţe pentru a merge la vreun restaurant elegant.

Doctorul Louden a trecut pe la ea înainte de a pleca acasă. S-a aşezat greoi lângă patul Paulei, apoi şi-a plimbat palma peste ţeasta căruntă.

Violator, care a fost inclus pe lista celor mai bune 100 melodii din toate timpurile în anul 2006 de către revista Q (n. tr.).

– Nu prea ai fost sinceră faţă de noi, a spus el, părând la fel de obosit ca şi ea.

– Nu, probabil că nu, a zis ea.

În spatele ei, însoţitorul a clătinat din cap, râzând tăcut.

Şi Louden a zâmbit, dar fugar.

– Cred că-ţi dai seama cât de grav este. Eşti a zecea persoană consultată de noi şi care prezintă aceleaşi simptome, şi există şi altele care apar la spitalele din oraş. Câţiva dintre colegii mei consideră că s-ar putea să asistăm la debutul unei epidemii. Avem nevoie de ajutorul tău pentru a descoperi cauza.

– Sunt contagioasă?

El şi-a scărpinat bărbia, apoi a plecat ochii.

– Nu credem asta. Nu prezinţi stare febrilă, nici semne de inflamaţii - nici alte indicii care să trădeze prezenţa vreunei infecţii virale sau bacteriene.

– Şi atunci ce crezi că am?

– Deocamdată nu ne-am format o părere clară, a spus el. Îi ascundea ceva, tratând-o ca pe o pacientă neroadă. *Putem*, totuşi, trata simptomele. Vom încerca să aflăm mai multe mâine, dar credem că suferi de o epilepsie psihomotorie. Există porţiuni din creierul tău care...

– Ştiu ce este epilepsia.

– Da, dar epilepsia psihomotorie este ceva mai... A făcut un gest confuz, apoi a scos câteva pagini capsate laolaltă de pe clipboard şi i le-a întins. Ţi-am adus literatură de specialitate. Cu cât înţelegi mai bine ce se întâmplă, cu atât mai bine vom conlucra.

După glas, nu părea să creadă ce spune.

Paula a aruncat o privire asupra paginilor. Imprimate de pe un site.

– Citeşte ce scrie acolo, iar mâine, amândoi... ăăă, în fine. O asistentă intrase în cameră cu o cană din plastic în mână, semn că era ora de medicaţie. Louden a părut uşurat că are prilejul să discute despre altceva. Acesta este Topamax, un medicament pentru tratarea epilepsiei.

– Nu-l vreau, a spus ea.

Terminase cu drogurile şi alcoolul.

– Nu ţi l-aş prescrie dacă nu ar fi necesar, a spus Louden. Cu glas de medic. Vrem să evităm maximele bolii, acelea care provoacă crize precum cea de astăzi. Doar nu vrei să cazi pe jos şi să-ţi spargi capul, nu?

Această încercare stângace de manipulare ar fi făcut-o pe Paula dinainte să se înfurie.

Tovarăşul ei a ridicat din umeri. Nu avea importanţă. Totul făcea parte din plan.

Paula a acceptat cana întinsă de asistentă şi a înghiţit cele două pastile cu o gură de apă.

– Când pot pleca acasă? a întrebat ea.

Louden s-a ridicat.

– Mai vorbim mâine dimineaţă. Nu-mi face plăcere să-ţi spun, dar mai trebuie să efectuăm câteva analize.

Ori o reţineau în spital socotind că era contagioasă. Debutul unei epidemii, aşa zise doctorul.

Paula a dat din cap înţelegătoare, iar doctorul Louden a părut uşurat. Când a ajuns la uşă, ea a spus:

– De ce m-a întrebat doctoriţa aceea - Gerrhardt? - dacă obişnuiesc să consum carne?
El s-a întors.
– Doctor Gerrholtz. Nu e din spitalul nostru.
– Dar unde lucrează?
– A, la CPE, a spus el pe un ton degajat. Ca şi cum oamenii de la Centrul pentru Prevenirea Epidemiilor ar fi nişte obişnuiţi ai spitalului. Nu-ţi face griji, asta e treaba lor, să pună întrebări ciudate. Te vom externa cât mai curând posibil.

IV

Paula a revenit acasă după slujbă şi a găsit uşa neblocată pe dinăuntru şi luminile aprinse. Era doar 7:15, dar la început de noiembrie asta însemna că se întunecase de mai bine de o oră. A dat buzna în casă ca să o caute pe Claire. Fata cunoştea regulile: imediat ce venea de la şcoală, trebuia să încuie uşa, să nu răspundă la telefon decât dacă numărul apelantului era al Paulei sau cel de la serviciu. Chiar dacă reuşise să câştige custodia parţială, el voia să îi ia totul.
În cele din urmă, a observat biletul, într-un loc curat de pe blatul din bucătărie, între un teanc de farfurii şi o cutie de cereale deschisă. Scrisul era al lui Steph.
S-a dus la casa galbenă şi a bătut în uşă cu putere. Steph i-a deschis.
– Nu te îngrijora, a spus aceasta, încercând să o calmeze. Şi-a făcut temele, iar acum se uită la televizor.
Paula a trecut de ea şi a ajuns în camera de zi încărcată de mobilier de mâna a doua şi de covoare decolorate. Se părea că toate luminile din casă erau aprinse, făcând fiecare suprafaţă plană să lucească: podeaua din stejar, frecată până căpătase un luciu untos, pereţii văruiţi în culoarea narciselor, ferestrele reflectând romburi sclipitoare de alb. Ceva aromat şi delicios se prăjea în bucătărie, iar Paula a simţit brusc că moare de foame. Nu mâncase nimic de la dejun.
Claire stătea pe un covor oval cu ciucuri, având ghiozdanul violet alături de ea. La un televizor mic şi pătrat se desfăşura un film despre natură, dar, de fapt, fata nu se uita la emisiune. Avea căştile în urechi, ascultând muzică la CD playerul pe care îl ţinea în poală. În spatele ei, pe o canapea, stătea lungită o femeie de culoare, slabă, trecută de cincizeci sau şaizeci de ani.
– Claire, a spus Paula. Fata s-a prefăcut că nu o aude. Claire, scoate-ţi căştile când îţi vorbesc. Voce fermă, dar raţională. Aceea de Mamă Bună. Doar ştii că nu ai voie să ieşi din casă.
Claire nu s-a mişcat.
– La casa verde a venit poliţia, a spus Steph. O casă dărăpănată la două numere mai la vale de a Paulei, unde în curtea din faţă erau mereu câteva motociclete. Distribuitori de droguri, aşa socotea Paula. M-am dus să văd ce face Claire, şi părea agitată, de aceea am chemat-o la mine. I-am spus că nu va păţi nimic.
– Nu mi-ai răspuns la telefon, a spus Claire, fără să-şi clintească privirea de la televizor.

Încă nu-şi scosese căştile. Făcea pe grozava în faţa acelor femei, socotind că Paula nu o va pune la punct în public.

– Trebuia să mai încerci, a spus Paula. Uitase să-şi repornească telefonul când plecase de la spital. Se oprise să bea ceva, dar nu stătuse mai mult de jumătate sau trei sferturi de oră, apoi venise acasă, deloc mai târziu decât în alte ocazii din trecut. Nu trebuie să pleci de acasă.

Steph a prins-o uşor de cot, întrerupând-o din nou. A făcut semn către femeia de pe canapea.

– Ea e Merilee.

Canapeaua părea să fie căminul permanent al femeii. Pe masa scundă aflată la capul ei se găseau un pahar pe jumătate plin cu apă, o cutie cu batiste de hârtie Kleenex şi un morman de şerveţele folosite. Pe podea se vedea o găleată din plastic. Merilee stătea rezemată de perne, având corpul acoperit cu un cearşaf alb. Avea picioarele îndoite sub ea într-o poziţie ce părea dureroasă, iar braţul stâng era răsucit aproape până la bărbie, unde mâna ei tremura ca un animal agitat. Se uita la televizor cu un zâmbet de beatitudine, ca şi cum ar fi urmărit cea mai bună emisiune din lume.

Steph a atins-o pe femeie pe umăr, iar aceasta a ridicat ochii.

– Merilee, ea este Paula.

Merilee a întins mâna dreaptă, care era teafără. Nu a făcut o mişcare precisă; întâi a întins-o mult prea la dreapta, apoi a rotit-o încet înapoi. Paula a luat-o uşor de mână. Avea pielea uscată şi rece.

Femeia a zâmbit şi a spus ceva în altă limbă. Paula s-a uitat la Steph, iar apoi Merilee a spus:

– Te mănânc.

– Poftim?

Poate nu auzise ea bine.

– E un salut fore, a spus Steph, pronunţând cântat cuvântul. Merilee şi ai ei sunt originari din zonele înalte din Papua-Noua Guinee. Merilee, ea este mama lui Claire.

– Da, da, ai dreptate, a spus Merilee. A deschis gura mai mult decât o impuneau cuvintele, răsucindu-şi buzele pentru a-şi menţine zâmbetul, ceea ce făcea ca exprimarea să iasă deformată. Ce fată frumoasă.

Nu era clar dacă se referea la Claire sau la Paula. Apoi mâna ei a alunecat într-o parte, ca o eşarfă, şi a plutit până pe piept. S-a rezemat din nou de perne şi a întors privirea spre ecran, continuând să zâmbească.

Ce naiba e cu femeia asta? s-a întrebat Paula în sinea ei.

– Tocmai ne pregăteam să mâncăm, a spus Steph. Stai cu noi la masă.

– Nu, trebuie să plecăm, a spus Paula.

Dar nu avea nimic de mâncare acasă. Iar ceea ce gătiseră femeile acelea mirosea minunat.

– Hai, rămâi, a zis Steph. Întotdeauna ţi-a plăcut mâncarea noastră.

Era adevărat. Mâncase la ele acasă aproape o lună întreagă.

– Dar nu stau mult, a spus Paula. A urmat-o pe Steph în sufragerie. Masa lungă, acoperită, ocupa aproape întreaga încăpere. Farfurii aşezate pentru zece persoane, şi mai era loc pentru câteva. Câte persoane sunteţi aici?

– Şapte dintre noi locuiesc în casa asta, a spus Steph, intrând în bucătăria alăturată.

– S-ar părea că aveţi loc pentru chiriaşi.

Paula a ales un scaun şi s-a aşezat, ochind sticla înaltă, de culoare albastră, aflată în mijlocul mesei.

– Acolo aveţi vin? a întrebat Paula.

Nu i-ar fi stricat o gură.

– Mi-ai luat-o înainte, a zis Steph.

A revenit în încăpere ţinând între degete picioarele lungi ale paharelor, urmată de o fată de culoare, în vârstă de optsprezece ori nouăsprezece ani - Tanya? Tonya? - care ducea un platou cu tortilia rulate. Paula o mai văzuse pe fată ducându-şi copilul mic de mână pe trotuar. Afară mergea şchiopătând puţin, însă înăuntru acel defect abia dacă se observa.

Steph a turnat vin tuturor, dar a rămas în picioare. Nimeni nu a făcut nicio mişcare.

– Gata, a spus ea într-un târziu, suficient de tare ca să audă şi Merilee.

Tonya - sigur era Tonya - a luat o tortilia şi a dat platoul mai departe. Paula a muşcat cu atenţie din rulou. A simţit gust de smântână, salsa aromată, bucăţi de roşie. Cuburile mici de carne erau atât de tare marinate, încât puteau fi din orice: carne de porc sau pui, sau tofu.

Tonya şi Steph s-au uitat la Paula cu expresii neutre, însă ea a simţit că acestea aşteptau ceva. Paula şi-a şters o picătură de smântână de pe buză.

– E foarte bună, a zis ea.

Steph a zâmbit şi a ridicat paharul.

– Bun venit, a spus ea, iar Tonya a imitat-o.

Paula a răspuns la salut şi a băut. Vinul avea gust mai mult de brandy, fiind gros şi prea dulce. Tonya a dat din cap către ea, şi a zis ceva în şoaptă. Steph i-a spus ceva lui Merilee în acea limbă străină. Ochii lui Steph erau umezi de lacrimi, a observat Paula, alarmată.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Paula.

A lăsat jos cana. Se întâmplase ceva ce nu putea înţelege. S-a uitat la tortilia albă, la paharele cu vin închis la culoare. Aceea nu era o gustare, ci o slujbă nenorocită.

– Spune-mi ce se petrece, a rostit ea cu răceală.

Steph a oftat, arborând un zâmbet dulce-amărui.

– Suntem îngrijorate din cauza voastră. A amândurora. Claire stă prea mult timp singură, iar tu încă suferi, se vede asta.

Paula s-a holbat la Steph. Ce căţele făţarnice. Ce însemna asta, un soi de intervenţie religioasă?

– Viaţa mea nu vă priveşte.

– Claire mi-a spus că ai pomenit de sinucidere.

Cu un hârâit brusc, Paula şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat, simţind că inima îi bate nebuneşte. Tonya a privit-o cu un aer îngrijorat. Cu o atitudine superioară.

– *Claire* ţi-a spus aşa ceva? a spus Paula. Şi ai crezut-o?

– Paula...

S-a rotit, îndepărtându-se de masă, îndreptând-se către camera de zi, având-o pe Steph foarte aproape în urma ei.

– Claire, a spus Paula, fără să ţipe încă. Plecăm.

Claire nu s-a ridicat. S-a uitat spre Steph, ca şi cum ar fi cerut aprobarea ei. Asta a înfuriat-o pe Paula mai mult decât ceea ce se petrecuse până atunci.

A prins-o pe Claire de braţ şi a smucit-o, ridicând-o în picioare. Căştile i-au sărit din urechi, făcând muzica să se audă ca un ţiuit. Claire nu a scos niciun sunet.

– Ne îngrijorează soarta ta, Paula, a intervenit Steph. A trebuit să întreprindem ceva. Acum nu vei înţelege, dar curând…

Paula s-a răsucit fulgerător şi a plesnit-o pe femeie cu palma peste gură, întorcându-i bărbia în sus. De durere, Steph a închis ochii, dar nu a ridicat braţele, şi nici nu s-a tras înapoi.

– Să nu vă mai apropiaţi de fiica mea, a spus Paula.

A pornit spre ieşire, iar Claire a trebuit să facă eforturi ca să rămână în picioare lângă ea. Paula a deschis uşa violent şi a împins întâi fata să iasă. Claire încă nu scosese niciun sunet.

În spatele ei, Steph a spus:

– Aşteaptă.

A venit până la uşă, având în mâini ghiozdanul şi CD playerul lui Claire.

– Într-o zi, vei înţelege, a spus Steph. Iisus va sosi curând.

V

– Eşti creştină, adevărat? a spus Esther Wynne. Mi-am dat seama după chipul tău. Ai iubirea de Dumnezeu în tine.

În timp ce au ciugulit din tăvile cu micul dejun, Esther i-a povestit Paulei despre viaţa ei.

– O mulţime de oameni care au avut acelaşi fel de cancer ca mine au murit cât ai clipi, a spus ea. Eu am avut vreme să-mi iau rămas-bun de la toată lumea.

Cancerul ei era în remisie, însă acum se lupta cu o infecţie gravă la vezică. În urmă cu o zi o băgaseră pe perfuzii cu antibiotice puternice.

– Cu tine ce este? a spus Esther. Ce caută aici o femeie tânără ca tine?

Paula a râs. Avea treizeci şi şase de ani.

– Doctorii cred că am EPM[4]. Esther s-a încruntat. Un acronim din trei litere, a spus Paula.

– O, am şi eu vreo câteva din astea.

Una dintre paginile web printate pe care i le dăduse doctorul Louden în seara precedentă includea o secţiune transversală animată a unui creier. Săgeţile arătau porţiunile de interes ale lobului temporal cu comentarii de îndrumare de genul „amigdala atribuie evenimentelor emoţii şi semnificaţii” şi „hipocampusul categoriseşte intrările ca fiind interne şi externe”. Într-o casetă colorată figurau o serie lungă de simptome EPM: euforie, sentimentul de destin personal, religiozitate…

Şi un sentiment al prezenţei.

> Hiperactivitatea asimetrică a lobului temporal separă sentimentul de sine în două - câte un geamăn în fiecare emisferă. Emisfera dominantă (de obicei cea stângă) interpretează cealaltă parte a sinelui drept „altceva” care pândeşte din afară. Alteritatea este apoi colorată de emisfera care este mai activă.

[4] Epilepsie psihomotorie (n. tr.).

Ajunsă aici, Paula a ridicat ochii, simţind o strângere de inimă. Camaradul ei se aplecase şi o urmărea citind. La vederea expresiei ei speriate, el şi-a plecat capul şi a râs tăcut, cu părul unduindu-se pe faţă.

Desigur. Nu avea să afle ceva care să-i facă vreun rău ei, sau lui.

A azvârlit paginile deoparte. Dacă însoţitorul nu ar fi fost cu ea, poate că acea informaţie ar fi îngrijorat-o toată noaptea, însă el a ajutat-o să gândească altfel. Articolul prezenta lucrurile în sens invers, confundând *efectul* cu *cauza*. Evident, creierul reacţiona când simţea prezenţa lui Dumnezeu. Neuronii acţionau ca pupilele, care se contractă când se confruntă cu o lumină puternică.

– Paula, a zis cineva. Paula.

A clipit. O asistentă stătea lângă patul ei cu o ceaşcă din plastic. Tava cu dejunul dispăruse. De câtă vreme se afla în reverie?

– Îmi pare rău, eram cufundată în gânduri.

Asistenta i-a întins pastilele de Topamax, urmărind-o cu atenţie. După ritualul obligatoriu - puls, tensiune arterială, temperatură - femeia a plecat.

– Ei, la ce te gândeai? a întrebat-o Esther.

Paula s-a lăsat înapoi pe perne şi a închis ochii. Însoţitorul ei s-a aşezat alături de ea pe pat, masând muşchii de la mâna ei stângă, dezmorţindu-i degetele crispate.

– Mă gândeam că atunci când te sună Dumnezeu, nu te întrebi de unde are numărul tău, a spus ea. Tu doar ridici receptorul.

– Amin, a spus Esther.

Doctorul Louden a trecut pe la ea ceva mai târziu în acea dimineaţă, însoţit doar de doctorul Gerrholtz, epidemiologul de la Centrul de Combatere a Epidemiilor. Poate ceilalţi specialişti se plictisiseră deja de cazul ei.

– Te-am programat la o nouă analiză tomografică cu emisie de pozitroni, i-a zis Louden. Sărmanul om, arăta de parcă nu ar fi dormit deloc toată noaptea. Poţi chema pe cineva să stea cu tine? Vreun membru al familiei?

– Nu, mulţumesc, a spus Paula. Nu vreau să deranjez pe nimeni.

– Eu cred că ar trebui să te gândeşti la asta.

– Nu-ţi face griji, doctore Louden. A vrut să-l bată liniştitor pe braţ, dar asta l-ar fi făcut probabil să se simtă jenat în faţa doctoriţei Gerrholtz. Mă simt cât se poate de bine.

Louden şi-a plimbat palma pe ţeasta pleşuvă. După un moment, a zis:

– Nu eşti curioasă să ştii de ce am cerut o investigaţie cu emisie de pozitroni?

Doctoriţa Gerrholtz s-a uitat cu severitate la el.

Paula a ridicat din umeri.

– Bine, de ce aţi cerut-o?

Louden a clătinat din cap, din nou dezamăgit că ea nu se arăta mai preocupată de propria sănătate.

– Paula, eşti din domeniul medical, de aceea vom fi sinceri cu tine, a spus doctoriţa Gerrholtz.

– Apreciez asta.

– Căutăm prezenţa plăcilor amiloide. Ştii ce sunt acelea? Paula a făcut semn că nu. Anumite tipuri de proteine se întreţes cu fibrele amiloide,

formând o placă. Aceasta ucide celulele. Cei bolnavi de Alzheimer prezintă aşa ceva, dar plăcile acestea sunt provocate de o altă familie de boli. Noi credem că acele plăci determină crizele de care suferi, dar şi alte simptome.

Alte simptome. Camaradul ei i-a atins umărul, ţinând-o strâns de mână.

– Bine, a zis Paula.

Evident tulburat, Louden s-a ridicat.

– Mai discutăm după efectuarea investigaţiei. Doctore Gerrholtz?

Aceasta l-a ignorat.

– Vom verifica evidenţele, Paula, şi vom căuta persoane care au prezentat simptome similare cu ale tale. A spus asta ca pe un avertisment. În ultimele trei săptămâni am descoperit aproape douăsprezece - iar asta doar în acest spital. Nu ştim câte cazuri vom găsi în tot oraşul, sau în ţară. Dacă deţii vreo informaţie care ne-ar putea ajuta să descoperim ce se întâmplă, ar fi bine să ne spui.

– Desigur, a zis Paula.

Gerrholtz a privit-o printre gene. Părea pregătită să mai spună ceva - să o acuze, pesemne - însă apoi a scuturat din cap şi a ieşit din cameră.

Esther a urmărit-o plecând. După un minut de tăcere, a zis:

– Nu-ţi face griji, scumpo. Nu doctorii au puterea aici.

– A, nu-mi fac griji, a spus Paula.

Şi era adevărat. Era clar că Gerrholtz nu avea încredere în ea - poate chiar bănuia natura misiunii pe care o avea Paula - dar ce importanţă avea? Totul făcea parte din plan, chiar şi doctoriţa Gerrholtz.

Până la amiază nu a venit nimeni să o ducă la tomografie. Paula a pendulat între somn şi veghe. De două ori s-a trezit tresărind, convinsă că însoţitorul ei părăsise încăperea. Însă de fiecare dată el s-a ivit după câteva secunde, apărând dintr-un colţ al câmpului ei vizual.

Infirmiera a venit în acelaşi timp cu masa de prânz, dar nu avea importanţă, pentru că Paulei nu-i era foame. S-a urcat în scaunul cu rotile, iar infirmiera a dus-o pe coridor, spre lifturi, însoţitorul ei a mers în spatele lor, iar picioarele lui prăfuite au scos foşnete pe podea.

Infirmiera a lăsat-o în holul din faţa serviciului de radiologie, alături de alţi trei pacienţi abandonaţi: un bătrân cu faţa cenuşie care dormea în scaunul lui, o adolescentă de origine hispanică cu un picior în ghips, care juca un joc electronic; şi un tânăr alb, care avea probabil douăzeci sau douăzeci şi unu de ani.

Băiatul s-a uitat la dalele de pe tavan, iar pe faţa lui a apărut un surâs uşor. După câteva minute, Paula i-a văzut buzele mişcându-se.

– Scuză-mă, i-a spus Paula. A trebuit să facă mai multe încercări ca să-i capteze atenţia. Ai vizitat vreodată o casă galbenă? Tânărul s-a uitat la ea cu un aer întrebător. O casă care era galbenă, şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

El a scuturat din cap.

– Îmi pare rău.

Niciuna dintre femeile care se aflau încă în casa galbenă nu ar fi încercat să mântuiască un bărbat, dar trebuia să întrebe. Băiatul trebuia să fie vreunul dintre convertiţi, cineva pe care îl salvase misiunea Paulei.

– Îmi dai voie să te mai întreb ceva? a spus Paula, coborându-şi puţin glasul. Bătrânul continua să doarmă, iar fata părea captivată de jocul ei. Cu cine vorbeşti?

Băiatul a ridicat privirea, şi a râs încet.

– A, cu nimeni, a zis el.

– Mie poţi să-mi spui, a zis Paula. Şi s-a aplecat spre el. Şi eu am un însoţitor.

El a făcut ochii mari.

– Şi tu ai o fantomă care te însoţeşte?

– Fantomă? Nu, nu e...

– Mama a murit la naşterea mea, a spus el. Dar acum ea este *aici*.

Paula l-a atins pe băiat pe braţ.

– Nu înţelegi ce se petrece cu tine, adevărat? El nu trecuse pe la casa galbenă, nu le cunoscuse pe surori, nu primise învăţătură. Nu vezi o fantomă. Îl vezi chiar pe Iisus.

Băiatul a râs tare, iar fata a ridicat privirea de la ecranul aparatului.

– Cred că aş şti să îl deosebesc pe Iisus de mama, a spus tânărul.

– Poate că de aceea a luat această formă pentru tine, a zis Paula. El apare altfel pentru fiecare persoană. Pentru tine, mama reprezintă o figură a iubirii necondiţionate. O persoană care s-a sacrificat pentru tine.

– Bine, a spus tânărul. Şi-a înclinat capul într-o parte, indicând spaţiul gol din dreapta Paulei. Şi a ta cum arată?

VI

Dumnezeu a pătruns prin parbriz într-o explozie de lumină. Orbită, Paula a scos un ţipăt şi a apăsat brusc pedala de frână. Micuţa maşină de teren Nissan s-a hurducat împinsă în spate, făcând CD-urile îngrămădite pe scaunul din dreapta ei să se rostogolească pe podea.

Alb. Nu vedea nimic altceva decât alb.

Oprise în traficul intens de pe un drum cu patru benzi, având centrul comercial în faţa ei, pe dreapta. Se ducea la pubelele de gunoi din spatele Wal-Mart ca să scape o dată pentru totdeauna de acele CD-uri.

În urma ei s-au auzit scrâşnete de frâne. Paula s-a ghemuit instinctiv, aşteptând încordată izbitura din spate şi a închis ochii strâns. (Încă: Lumină. Lumină.) Un zăngănit de metal lovit de metal, iar SUV-ul ei a fost aruncat în faţă. Paula a tresărit în scaun.

A deschis ochii, iar lumina i-a zgâriat retinele. Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji.

Cu mâinile tremurânde, a tras orbeşte de centură, încercând să o deblocheze şi, într-un târziu, a găsit butonul şi a reuşit să şi-o scoată. S-a aplecat peste schimbătorul de viteze către scaunul din dreapta, iar cutiile din plastic au pocnit şi au alunecat pe sub genunchii şi palmele ei.

Le descoperise în fundul dulapului din camera lui Claire. Fata era la tatăl ei pentru o jumătate de lună, iar Paula găsise CD-urile stivuite ascunse sub un morman de pături şi animale de pluş. Multe carcase erau crăpate sau deformate de căldură, iar majoritatea CD-urilor nici nu mai aveau cutii. În ziua de după ce făcuse rugul, Paula o surprinsese pe fată scormonind cu un băţ prin grămada de resturi carbonizate şi îi spusese să nu atingă nimic

de acolo. Claire ignorase ordinul în mod deliberat, furişându-se să salveze câte ceva înainte ca totul să fie luat de gunoieri. Înşelătoria se desfăşurase vreme de câteva luni. Paula crezuse tot timpul că fata ei asculta muzica proprie - prostii cântate de stele de două parale şi de idoli americani - dar prin căşti ea auzea muzica tatălui ei: Talking Heads, Depeche Mode, Pearl Jam, Nirvana.

Paula a deschis portiera şi aproape că s-a prăvălit, în vântul îngheţat de martie. A reuşit să rămână în picioare, s-a îndepărtat nesigură de lumina orbitoare, pătrunzând în lumină. S-a lovit cu pulpa de ceva - bara de protecţie? - şi a întins o mână în faţă ca să-şi oprească prăbuşirea. Metalul rece a muşcat-o de palmă. Departe în dreapta ei, cineva striga furios. Claxoanele şi vuietul traficului o înconjurau.

A căzut în genunchi, iar zloata i-a udat imediat blugii. Şi-a acoperit capul cu ambele braţe. Lumina a izbit-o în gât şi spate ca o ploaie de pietre ascuţite.

Lumina avea să o distrugă. Exact cum merita.

Ceva a atins-o în creştet, şi s-a cutremurat de spaimă şi ruşine, dar şi de un extaz crescând care nu avea nici-o legătură cu sexul. A început să tremure şi să plângă.

Îmi pare rău, a spus ea, probabil cu voce tare. *Îmi pare rău*.

Cineva stătea alături de ea. A întors capul, iar el a apărut din lumină. Ba nu - *în* lumină, *din* lumină. Un foc sub forma unui bărbat.

Nu-l cunoştea, dar l-a recunoscut.

El s-a uitat în jos spre ea, cu ochii de un albastru intens, printre bucle albe, având un zâmbet timid doar pentru ea. I-a amintit de Kurt Cobain.

VII

– Nu vreau să mai iau medicamentele, a spus Paula, străduindu-se să-şi păstreze glasul sigur.

Louden stătea lângă pat, iar Gerrholtz era în spatele lui, ţinând în mâini o geantă mare cât cele Zece Porunci. Cei doi trecuseră pe lângă Esther fără să scoată o vorbă.

Însoţitorul ei se afla pe podea alături de patul ei, făcut ghem. Conturul lui părea că se dizolvă, transformându-se într-o negură. Zăcuse acolo toată dimineaţa, abia mişcându-se, fără ca măcar să se uite la ea.

– Nu e o idee bună, a spus doctorul Louden. Şi-a tras un scaun lângă pat, făcând picioarele să scrâşnească prin însoţitorul ei, de parcă acesta nu ar fi existat acolo. Pe chipul Paulei a apărut o grimasă şi a simţit vechea furie crescând în ea. A închis ochii şi s-a concentrat.

– *Îţi spun* să încetezi. medicaţia, a zis ea. Dacă nu sunt cumva prizonieră aici, înseamnă că nu ai dreptul să-mi administrezi medicamente pe care eu le refuz.

Louden a oftat obosit.

– Nu-ţi stă în fire, Paula, a spus el.

S-a aplecat în faţă, lăsându-şi coatele pe genunchi, apoi şi-a apăsat degetele unei mâini pe frunte. În fiecare zi apăreau alţi şi alţi pacienţi suferind de epilepsie psihomotorie. Asistentele vorbeau despre o

epidemie. Sărmanul doctor fusese atras într-un război pe care nu-l înţelegea şi pentru care nu era pregătit.

– Atunci, ajută-mă tu, a zis el, fără să ridice privirea spre ea. Spune-mi ce simţi.

Paula s-a uitat lung la televizorul atârnat de tavan. Acum îl lăsa să funcţioneze tot timpul, fără sonor. Imaginile îi distrăgeau atenţia de la alte lucruri, împiedicând-o să se gândească la el văzându-l cum zăcea pe podea, stingându-se.

– Lasă-mă să ghicesc! a intervenit Gerrholtz. Ai dificultăţi în a-l vedea pe amicul tău imaginar.

Paula şi-a întors capul brusc spre femeie. *Căţea*. A fost cât pe ce să o spună cu voce tare.

Doctoriţa a măsurat-o cu răceală.

– Acum două zile, la un spital nu departe de aici, a murit o femeie, a spus ea. O chema Stephanie Wozniak. Mi s-a zis că era vecină cu tine.

Steph a murit? Nu putea concepe un asemenea gând.

Gerrholtz a scos filele din geantă şi le-a pus în poala Paulei.

– Aş vrea să arunci o privire peste astea.

Ea a ridicat foile cu un gest mecanic. Fotografiile arătau ca specimenele de microscop de la cursurile de biochimie, un câmp de celule colorate în brun cu ajutorul unei substanţe chimice de conservare. Nişte asteriscuri negre, semănând cu nişte păianjeni, marcau celulele.

– Grupurile acelea negre sunt fascicule de prioni, a spus Gerrholtz. Proteine obişnuite, cu o singură deosebire - nu au forma care trebuie.

Paula nu a privit spre ea. A frunzărit filele imprimate una după alta, având impresia că mâna i se mişcă de una singură. Unele imagini înfăţişau aproape în întregime cuiburile extinse de firicele negre. Steph merita o soartă mai bună. Aşteptase toată viaţa să aibă parte de o înmormântare Fore. În loc de asta, doctorii o făcuseră bucăţi şi fotografiaseră rămăşiţele.

– Paula, te rog să te concentrezi. O proteină cu formă îndoită sau curbată anapoda nu constituie o problemă. Dar odată ce pătrunde în creier, rezultă o cascadă conformaţională - un efect de bulgăre de zăpadă.

Mâinile Paulei au continuat să se mişte, dar ea încetase să le mai vadă. Gerrholtz şi-a continuat prelegerea despre formarea nucleului şi cristalizare. Folosea mereu termenul *spongiform*, ca şi cum ar fi vrut să o sperie cu el.

Paula ştia deja toate acestea, dar şi altele. A lăsat-o pe doctoriţă să vorbească. Deasupra capului ei pe ecranul televizorului se vedeau o tânără îngrijorată cu un microfon în mână, maşini de poliţie şi ambulanţe în fundal.

– Paula!

Faţa doctoriţei Gerrholtz era împietrită de furie. Paula s-a întrebat dacă aşa arăta şi ea când se certa cu Richard sau se răstea la Claire.

– Am observat că ai evitat să spui „Vacă nebună”, a zis Paula. Şi Kuru.

– Ştii despre Kuru?

– Sigur că ştie, a zis Gerrholtz. Şi-a învăţat lecţia. Doctoriţa şi-a lăsat mâinile pe capătul patului şi s-a aplecat în faţă. Paula, boala care a ucis-o pe Stephanie încă nu a primit un nume. Credem că e o varietate de Kuru, acelaşi prion care prezintă o torsiune suplimentară. Iar noi ştim că nu-i putem salva pe cei care îl au deja. Prionii lui vor continua să transforme

alte proteine ca să le folosească forma. Paula, înţelegi ce înseamnă asta, nu?

Încă încerca să bage groaza în ea. Ca şi cum promisiunea morţii i-ar frânge credinţa.

Pe ecran, reportera gesticula către doi ofiţeri de poliţie care sigilau uşa de intrare cu bandă galbenă, aleasă parcă special ca să se potrivească la culoarea casei. Paula s-a întrebat dacă o mai găsiseră pe Merilee.

– Înseamnă că Dumnezeu a avut o idee, a spus Paula. O idee ce nu poate fi ucisă.

VIII

Casa pâlpâia în faţa ochilor ei, chemând-o ca un far; acum a înţeles de ce o văruiseră într-o culoare atât de sclipitoare. La câteva minute după accident, vederea ei s-a întunecat ca geamul afumat, iar acum numai lucrurile cele mai strălucitoare îi mai atrăgeau atenţia. Însoţitorul a îndrumat-o pe străzi întunecoase, mergând la câţiva paşi în faţa ei, înconjurat de un nimb de foc.

Steph i-a deschis uşa. Când i-a văzut lacrimile în ochi, Steph a scos un chiot de bucurie şi a tras-o la piept ca să o strângă în braţe.

– Te-am aşteptat, a spus ea. Te-am aşteptat atâta vreme...

Iar apoi a început şi Steph să plângă.

– Îmi cer iertare, a spus Paula. Îmi pare foarte rău. Nu am ştiut...

Celelalte femei au venit la ea una câte una, au îmbrăţişat-o, au mângâiat-o pe obraji, toate plângând. Doar Merilee nu a putut să se ridice ca să o întâmpine. Femeia zăcea pe canapea la fel ca în urmă cu patru luni, dar membrele se crispaseră şi mai mult, braţele, picioarele şi torsul ei chircindu-se ca acelea ale unui gândac pe moarte. Paula a îngenuncheat alături de canapeaua ei, apoi şi-a lipit cu delicateţe obrazul de cel al lui Merilee. Paula a rostit salutul Fore: *Te mănânc*.

Aceea a fost ziua în care o viaţă a încetat şi alta a început.

În următoarele câteva zile, vederea i-a revenit treptat, însă însoţitorul ei a rămas, devenind tot mai solid odată cu trecerea zilelor. I-au spus că nu trebuia să se îngrijoreze dacă el o va părăsi. A cerut concediu medical de la slujbă şi a petrecut mai toată săptămâna ce a urmat în casa galbenă, acum râzând, acum plângând, câteodată făcând şi una, şi alta în acelaşi timp. Nu se putea opri din relatarea privind experienţa trăită pe şosea, ori privind felul cum companionul ei o putea face să-şi recunoască vanitatea sau veninul doar prin schiţarea unui zâmbet.

Fosta ei viaţă devenise ceva care aparţinea unei străine. Paula s-a gândit la sfârşiturile de săptămână, cu scotch şi Vicodin, la confruntările, presărate de ţipete, pe care le avea cu Richard. Chiar îi arsese colecţia de discuri?

Când i-a telefonat, primul lucru pe care i l-a spus a fost: Îmi cer iertare.

– Ce-ai păţit, Paula?

Avea glasul plat, trădând precauţia. Paula pe care o cunoştea el folosea cuvântul *iertare* doar ca să îi respingă vorbele, să respingă orice atac.

– S-a întâmplat ceva minunat, a zis ea.

I-a povestit despre Steph şi femeile din casa galbenă, apoi a sărit peste împărtăşanie ca să îi spună despre accident, lumina orbitoare şi emoţiile care au cuprins-o atunci. Richard o tot ruga să se domolească şi să nu mai amestece cuvintele care începuseră să se încalece. După aceea, Paula i-a povestit despre companionul ei.

– *Pe cine* ai cunoscut? a spus el.

A crezut că era vorba de cineva care fusese martor la accident. Ea a încercat încă o dată să-i explice.

– Nu cred că săptămâna asta trebuie să se întoarcă acolo, a spus Richard.

– Poftim? Nu!

Trebuia să o vadă pe Claire. Simţea nevoia de a-i cere iertare, de a-i promite că se va purta mai frumos. A strâns receptorul între degete. De ce nu putea Richard să o creadă? De ce i se opunea din nou?

A simţit o atingere la ceafă. S-a întors, şi a lăsat mâna să-i cadă pe lângă trup. Ochii lui albaştri priveau direct în ochii ei.

O sprânceană s-a ridicat vag.

Paula a respirat. A mai făcut-o o dată. Din receptor a auzit vocea lui Richard chemând-o.

– Ştiu că sunt multe de îndreptat, a spus Paula. Cuvintele i-au venit pe buze cu toate că însoţitorul ei nu a scos niciun sunet. Ştiu că-i vrei binele lui Claire. Eşti un tată bun. Cuvintele au făcut-o să sufere, pentru că erau adevărate. Întotdeauna îl considerase pe Richard un bărbat slab, dar dacă acest lucru fusese valabil cândva, venirea pe lume a lui Claire îi oferise pe cineva mai slab decât el, care trebuia protejat. Pe măsură ce fiica lor creştea, el îi lua partea din ce în ce mai des împotriva Paulei. Certurile deveniseră tot mai înveninate, însă ea îl învingea de fiecare dată. Paula nu-şi închipuise vreodată că el va avea curajul de a o părăsi şi de a o lua pe Claire cu el. Dacă-ţi închipui că se va simţi mai bine dacă stă cu tine o vreme, putem încerca şi asta.

Îi câştigase încrederea destul de uşor.

În săptămânile care au urmat, Claire a rămas la Richard, iar Paula nu a făcut mai nimic altceva decât să stea de vorbă cu femeile din casa galbenă. La slujbă, asistenta-şefă i-a reproşat absenţele, însă nu-i păsa. Acum, viaţa ei era alături de femeile acelea, iar propria casă aproape că devenise un soi de anexă a casei lor.

– Avem loc şi pentru alţii, a spus Paula, de zeci de ori mai mulţi. Trebuie să le spunem şi altora. Nu este cinstit să păstrăm asta doar pentru noi, când suferă atât de mulţi oameni.

Femeile se declarau de acord - ori poate făceau asta din compasiune. Fiecare dintre ele fusese mântuită, multe chiar dintr-o viaţă mult mai nenorocită decât cea dusă de Paula. Ştiau că erau posibile schimbări.

– Trebuie să ai răbdare, i-a zis Steph într-o zi. Darul se transmite din femeie în femeie, începând de la bunica lui Merilee până la noi. El vine cu răspunderea de a apăra gazda. Trebuie să facem alegerea cu grijă - nu îl putem împărţi cu oricine.

– De ce nu? s-a mirat Paula. Multe dintre noi ar fi moarte fără el. Vorbim despre mântuirea lumii.

– Da. Dar câte o persoană pe rând.

– Dar şi în această clipă mor oameni, a spus Paula. Trebuie să existe o cale de a duce asta şi dincolo de casă.

– Dă-mi voie să-ţi arăt ceva, a zis Steph. A coborât o cutie de pe un raft şi a scos din ea o uriaşă Biblie de familie. Steph a deschis-o la pagina cu arborele genealogic, iar mâna stângă a început să-i tremure. Aici sunt câteva dintre surorile tale, a zis ea. Cel puţin acelea pe care le-am cunoscut eu.

Pagina era plină de nume. Lista continua şi pe pagina următoare, şi tot aşa. Peste o sută de nume.

– De când se desfăşoară acest lucru? a spus Paula mirându-se.

– Mama lui Merilee a venit aici în 1982. Câteva dintre femei au locuit o vreme în această casă, iar apoi au fost trimise ca să-şi întemeieze propriile case. Nu ştim câte dintre ele mai există acum răspândite în întreaga ţară. Niciuna dintre noi nu le ştie pe toate. A zâmbit spre Paula. Vezi? Nu eşti chiar singură. Însă trebuie să acţionăm cu discreţie, Paula. Trebuie să ne întrunim în grupuri mici, la fel ca primii creştini.

– Ca teroriştii, a zis Paula cu amărăciune în glas.

Steph s-a uitat într-o parte, ascultându-şi companionul.

– Da, a spus ea, dând aprobator din cap. Iar apoi, i s-a adresat Paulei. Exact. Nu există teroare mai mare decât frica de Dumnezeu.

IX

El a deşteptat-o la trei dimineaţa. Derutată, Paula a clipit întrebător. El a plutit pe lângă pat, doar pe jumătate în încăpere, ca o reflectare dintr-o vitrină de magazin.

Paula s-a silit să se trezească şi, pe măsură ce vederea i s-a limpezit, el a prins contur, dar a rămas mai mult abur decât ceva solid.

– Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Cu un gest ispititor, el a ţinut un deget la buze şi s-a întors către patul lui Esther. S-a oprit o clipă, aşteptând-o.

Paula s-a furişat jos din pat şi s-a dus în tăcere la dulapul lipit de perete. Uşa s-a deschis cu un pocnet puternic, iar ea a îngheţat, aşteptând să vadă dacă îşi trezise tovarăşa de cameră. Sforăitul vătuit al lui Esther a continuat să fie slab şi ritmic.

Paula şi-a găsit poşeta pe raftul cel mai de jos, şi a dus-o până la fereastră. Pipăind dincolo de portofelul plin de cărţi de credit şi de identitate, a extras cutiuţa din plastic şi a aşezat-o desfăcută pe pervaz, făcând-o să stea ca un fluture gata de zbor.

Vârful metalic al seringii a reflectat lumina.

Paula şi-a făcut mâna pumn, a desfăcut degetele şi apoi le-a strâns din nou. Lucrând în lumina scăzută, şi-a găsit vena din braţ mai curând pe pipăite şi din experienţă îndelungată, degetele ei trecând uşor întâi peste cicatricele mai protuberante din apropiere de îndoitura cotului, apoi în jos, cam vreun centimetru. A luat seringa în mâna dreaptă şi a apăsat acul în piele. Încet, a umplut corpul gradat.

Paula s-a deplasat apoi prin camera cufundată în semiîntuneric până când a atins cu mâna punga de perfuzie atârnată lângă patul lui Esther. Femeia stătea nemişcată, cu buzele uşor întredeschise, sforăind încet. Era simplu să injecteze sângele prin portul în formă de Y al instalaţiei de perfuzii.

Dar dacă era prea târziu pentru ea? Gazda se incuba în decurs de trei până la şase luni. Femeia avea şansa de a-l cunoaşte pe Dumnezeu doar în situaţia în care cancerul rămânea în remisie suficient de multă vreme. Nu Dumnezeul ei invizibil, nevăzut. Pe cel adevărat.

Paula a întins mâna după tuburi, iar companionul ei i-a atins braţul. Derutată, a coborât seringa. De ce nu îi face injecţie? A căutat pe chipul lui un motiv, însă îi era greu să-i vadă faţa pe întuneric.

El s-a întors şi a ieşit prin zid. Paula a deschis uşa şi a păşit pe holul puternic luminat, şi preţ de o clipă nu a reuşit să-l descopere în lumină. El i-a făcut semn să îl urmeze.

Ea a pornit după el pe coridorul pustiu, ducând seringa în mâna lipită de corp. El a condus-o pe scări în jos, iar odată ajunşi la etajul inferior, a pornit spre stânga, apoi iarăşi stânga. La intersecţia cu un alt coridor, un cadru medical a trecut la trei metri prin faţa lor fără să-i vadă.

Pesemne că şi ea devenise invizibilă.

El s-a oprit în faţa unei uşi şi s-a uitat la ea. Era una dintre saloanele transformate, unde doctorii de gardă puteau aţipi câteodată. Aici? a întrebat ea din priviri. El a făcut un semn către uşă, iar braţul lui a părut a fi un tentacul de negură.

A prins clanţa în mână, apoi a răsucit-o uşor. Uşa nu era încuiată. Cu delicateţe, a deschis-o.

Fâşia de lumină ce pătrundea prin uşă a ajutat-o să vadă o femeie care dormea pe patul dublu, acoperită pe jumătate cu o pătură subţire. Era îmbrăcată în hainele în care Paula o văzuse ceva mai devreme: o bluză crem care lucea în lumina venind dinspre hol, o fustă dintr-un material imprimat, ridicată peste genunchi, picioarele rămânând întunecate în ciorapi negri. Pantofii ei erau aşezaţi ordonat pe podea, lângă pat, aşteptând-o să sară înapoi în ei şi să acţioneze pentru a salva lumea.

Paula s-a uitat înapoi spre cadrul uşii. Doctoriţa Gerrholtz? l-a întrebat ea. Chiar voia el ca această femeie îngrozitoare să primească cuminecătura?

El a strâns din buzele subţiri, s-a încruntat puţin, iar Paula s-a simţit cuprinsă de un val de ruşine. Cine era ea să se opună? Înainte ca Steph să o descopere, Paula se simţise cea mai nenorocită femeie din lume. Toată lumea merita mântuirea. Acesta era scopul misiunii.

Doctoriţa Gerrholtz s-a foit, a întors capul puţin, iar lumina i-a căzut pe ochii închişi. Paula a ridicat acul şi a mişcat degetul mare pe piston. Aici nu avea o perfuzie ataşată la îndemână. Era imposibil să acţioneze fără să o trezească pe această femeie. Şi ea se va trezi urlând.

– Hei, cine e? a spus doctoriţa Gerrholtz.

A deschis ochii şi a ridicat o mână ca să-i ferească de lumină.

– Iisus va veni, a spus Paula încet, şi a împuns acul în coapsa femeii.

X

Paula şi Tonya stăteau aplecate într-o poziţie chinuită la marginea gropii şi curăţau nisipul. Săpau cu atenţie, astfel ca lamele cazmalelor să nu taie prea adânc, apoi duceau nisipul care avea unele scânteieri în partea întunecată a curţii. Munceau în bluze cu mânecă scurtă şi, în ciuda

vântului rece, transpiraseră. Cu fiecare centimetru pe care îl săpau, groapa devenea mai fierbinte şi mai strălucitoare.

Era o muncă grea şi încă avea dureri de spate după efortul de dimineaţă, când săpaseră groapa şi căraseră pietre mari ca să pardosească fundul ei. Dar Paula se oferise de bunăvoie să facă acea treabă. Voia să le dovedească femeilor că putea munci cu mai multă hărnicie decât oricine.

Aflate în casă, femeile râdeau şi stăteau de poveşti, iar glasurile lor răzbăteau până afară pe ferestrele întredeschise. Paula a aruncat deoparte o lopată de nisip şi a zis:

– Tonya, ai întrebat vreodată de ce nu sunt invitaţi niciodată bărbaţi?

Se gândise la aceste cuvinte de multă vreme. Voia să încerce mai întâi cu Tonya, pentru că era tânără şi părea mai sinceră decât celelalte femei.

Fata a ridicat scurt privirea, apoi a continuat să sape.

– Nu asta este tradiţia.

– Dar Donel? Nu ai vrea asta pentru el?

Donel era fiul Tonyei, şi avea doar doi ani. Dormea în aceeaşi cameră cu ea, dar toate femeile îi purtau de grijă.

Tonya s-a oprit, apoi s-a rezemat în coada lopeţii.

– Păi... mă gândesc la asta. Dar nu aşa se procedează. La ospăţ nu participă bărbaţi.

– Dar dacă le-am duce noi ospăţul? a întrebat Paula. Am citit despre poporul lui Merilee, despre boala pe care o aveau. Există mai multe feluri de a transmite cuminecătura. Nu putem deveni misionare în alt fel?

Fata a clătinat din cap.

– Merilee a spus că bărbaţii ar strica totul, aşa cum au făcut-o ultima oară.

– Data trecută toţi discipolii erau bărbaţi. De data asta sunt numai femei, dar nu mi se pare drept. Gândeşte-te la Donel.

Gândeşte-te la Richard.

– Mai bine ne vedem de treabă, a spus Tonya, punând capăt discuţiei.

S-a apucat din nou de săpat, iar după un moment, Paula a imitat-o. Însă a continuat să se gândească la Richard. În ultimele luni devenise mai rezervat, protejând-o mai mult pe Claire. Când fiica ei va împlini paisprezece ani - altă regulă stabilită de Merilee - Paula o va aduce la împărtăşanie. Dar dacă i-ar putea-o da şi lui Richard, dacă şi el ar trăi descoperirea ei, amândoi ar putea deveni din nou o familie.

Câteva minute mai apoi, au simţit cum lopeţile au dat peste pânza de sac. Au îndepărtat nisipul care acoperea sacul, apoi s-au aplecat şi l-au ridicat pe un postament din placaj şi şipci de lemn. După ce şi-au recăpătat suflul, le-au chemat pe celelalte femei din casă.

Veniseră peste şaptezeci de femei, unele tocmai din Noua Zeelandă. Niciuna nu sosise singură, bineînţeles. Aerul era încărcat de o multitudine de prezenţe nevăzute.

Opt dintre ele au fost alese purtătoare de sicriu. Procesiunea s-a deplasat încet, pentru că multe dintre ele mergeau cu greutate. Prezenţa lui Dumnezeu ardea trupul ca pe o candelă - moartea prematură a lui Merilee stătea drept dovadă - dar niciuna dintre ele nu ar fi renunţat la El pentru nimic pe lume. Trupul perfect era pentru viaţa următoare.

Steph a început să cânte ceva în limba lui Merilee, iar celelalte i s-au alăturat, armonizându-se. Unele cunoşteau cuvintele; altele, ca Paula, au

îngânat doar melodia. Femeile plângeau, râdeau, îşi ridicau mâinile. Altele mergeau tăcute, probabil în înţelegere cu companionii lor.

A apărut un moment jenant, când au trebuit să aplece patul mortuar într-o parte, ca să poată intra cu el pe uşa din spate, dar apoi au pătruns înăuntru. Au dus-o prin bucătărie - pe lângă mormanul de cutii de plastic, cuţite şi tocătoare, aparate de făcut gheaţă - apoi prin sufragerie, până în camera de zi. Mobila fusese împinsă de perete. Femeile au aşezat patul mortuar în mijlocul încăperii.

Paula a strâns bine pânza întărită de sare - peste noapte, femeile ţinuseră cadavrul în apă - în timp ce Steph l-a tăiat pe lung cu un cuţit cu lama groasă. Din sac ieşea abur, umplând camera cu un miros ameţitor de ghimbir şi o sumedenie de alte mirodenii.

După ce a fost îndepărtat până şi ultimul dintre linţolii, Merilee a rânjit spre ele. Buzele îi dezveliseră dinţii, iar pielea feţei devenise tare şi lucioasă. Aşa cum dăduse ea instrucţiuni, în jurul trupului ei i se înfăşuraseră ferigi şi ierburi sălbatice drept rochie funerară.

Steph a îngenuncheat la capătul mesei improvizate, iar celelalte femei s-au strâns în jurul ei. Cele mai bătrâne şi betege au fost ajutate să se aşeze pe podea; restul au rămas în spatele lor, cu mâinile pe umerii acestora.

Steph a deschis o cutie de lemn de mărimea unei truse de scule a unui instalator şi a extras un cuţitaş. L-a aşezat pe un şervet alb din pânză alături de ţeasta lui Merilee şi a zis:

– Ca multe dintre voi, am fost la ospăţul mamei lui Merilee, iar aceasta este povestea pe care Merilee a spus-o acolo. Tradiţia poporului Fore era ca bărbaţii şi femeile să trăiască separat. Când murea vreun membru al tribului, doar femeilor şi copiilor li se îngăduia să participe la ospăţ. Bărbaţii au devenit geloşi. Au blestemat femeile, iar ele au numit acest blestem *kuru*, cuvânt care înseamnă atât „a tremura”, cât şi „a se teme”. Misionarii albi care au vizitat tribul au numit asta boala râsului, din cauza grimaselor care schimonoseau feţele lor.

În timp ce vorbea, a pus jos alte unelte aflate în cutie: un cuţit de feliat, o furculiţă cu mânerul din lemn, având dinţi lungi şi argintii, un satâr japonez.

– Bunica lui Merilee, Yobaiotu, era tânără când au sosit primii albi, doctori, oameni ai administraţiei şi misionari. Într-o zi, misionarii i-au adus pe toţi în luminişul pe care îl creaseră în apropierea râului şi au dat fiecăruia câte o bucată de pâine. Le-au spus să o afunde într-o cupă cu vin şi să o mănânce, iar ei au rostit cuvintele pe care le-a spus Iisus la ultima cină: „Acesta este trupul meu, acesta este sângele meu.”

Steph a scos un cuţit cu mâner lung şi s-a uitat la el vreme de aproximativ treizeci de secunde, străduindu-se să-şi controleze emoţiile.

– În momentul în care a înghiţit pâinea, Yobaiotu a căzut la pământ cutremurându-se, iar o lumină i s-a aprins în ochi. Când s-a trezit, alături de ea stătea un băiat tânăr. El i-a întins mâna şi a ajutat-o să se ridice în picioare. „Domnul Iisus!” a spus Yobaiotu, recunoscându-l. Steph a ridicat privirea şi a zâmbit. Dar bineînţeles că nimeni altcineva nu a putut să-l vadă. Au socotit că era nebună.

Femeile au râs discret şi au făcut mişcări din capete.

– Doctorii au spus că ospeţele funerare au provocat kuru, de aceea au dat ordin ca aceste practici să înceteze. Însă Yobaiotu ştia că blestemul se transformase în ea, că trupul lui Hristos trăia în ea. Ea şi-a învăţat fiicele să respecte acest legământ. În noaptea când Yobaiotu a murit, ele s-au ospătat în secret, aşa cum procedăm noi în această seară.

Steph a scos raftul central al cutiei, l-a pus deoparte şi a vârât din nou mâna înăuntru. A ridicat un ferăstrău cu lama sclipitoare. De mânerul albastru al obiectului era încă atârnată o etichetă cu preţul.

– Trupul lui Hristos a trecut de la mamă la fiică, a spus Steph. Datorită lor, El trăieşte în noi toate. Şi graţie lui Merilee, Hristos va trăi în surorile care nu au fost găsite încă.

– Amin, au spus femeile la unison.

Steph a ridicat ferăstrăul şi, cu cealaltă mână, a atins creştetul lui Merilee.

– Asta vom face în amintirea lui, a spus ea. Şi a lui Merilee.

XI

Strigătul l-a adus în cele din urmă pe Louden în camera ei.

– Nu mă sili să-ţi administrez sedative, a început el, apoi a tresărit când ea s-a repezit spre el. Cătuşele o ţineau legată de pat.

– Aduceţi-l înapoi! a răcnit ea cu glas răguşit. Aduceţi-l înapoi chiar acum!

În noaptea precedentă o duseseră în altă rezervă, una fără ferestre şi o legaseră de pat. Cu braţele desfăcute şi cu gleznele împreunate. Apoi i-au fixat instalaţia de perfuzie şi i-au crescut concentraţia dozei: două părţi de Tupamax, o parte de Loxapine şi un medicament psihotrop cu efect sedativ.

Pe Gerrholtz au trimis-o imediat pentru a fi consultată de specialişti, în alt oraş.

Un agent de pază al spitalului a ocupat o poziţie în faţa uşii de la camera ei, şi a fost înlocuit a doua zi dimineaţă de un poliţist în uniformă. Au apărut curând detectivi care să o interogheze. Numele ei nu fusese pus la dispoziţia agenţiilor de ştiri, s-a spus, dar asta era doar o chestiune de timp. Oamenii de la posturile de televiziune nici măcar nu aveau habar de situaţia doctoriţei Gerrholtz - aceştia reacţionau la poveştile ce ieşeau la iveală din investigaţia desfăşurată la casa galbenă - dar începuseră deja să folosească termenul de „bioterorism”. La un anumit moment, în cursul zilei, autorităţile aveau să o mute într-o instituţie federală.

Minut cu minut, medicamentele şi-au făcut treaba, iar ea a avut senzaţia că el se îndepărta de ea. Dacă rămân în alertă, el nu poate dispărea, a gândit ea. Răsucindu-şi umerii, putea vedea o idee peste pat, observând doar o parte din el: o umbră care îi evidenţia piciorul îmbrăcat în blugi, un pâlc de puncte pe linoleum, care descriau talpa unui picior murdar. După ce crampele din braţe şi picioare, dar şi din şale, au devenit prea dureroase pentru a fi suportate, ea s-a lăsat pe spate, odihnindu-se o vreme, după care s-a aruncat din nou în lateral. De fiecare dată când s-a uitat dincolo de margine, i-a fost tot mai greu să îi perceapă forma. Două ore după intrarea în funcţiune a perfuziei, nu-l mai putea zări nicăieri.

– Paula, ceea ce trăieşti este o iluzie, a spus Louden, o fantomă creată de un lob al creierului tău, care este ocolit. În Canada există un doctor care poate declanşa aceste prezenţe cu o simplă cască şi cu un *câmp magnetic*, e floare la ureche. Acel Dumnezeu al tău... el nu a fost real. Convingerea ta a fost doar un simptom.

– Scuteşte-mă de această medicaţie, a spus ea, dacă nu, o să-ţi înfăşor tubul ăsta în jurul gâtului tău nenorocit.

– Paula, asta este o boală. Câteva dintre voi îl văd pe Iisus, însă noi avem alte paciente care văd demoni şi îngeri, care stau de vorbă cu fantome - am un individ de origine hindusă care crede că doarme în pat alături de Krishna.

Ea s-a răsucit din nou, încercând să scape din cătuşe, iar durerea i s-a răspândit peste umeri. Falca de jos o durea deja după ce strânsese atât de mult din dinţi.

– Paula, te-aş ruga să te calmezi. Soţul şi fiica ta se află la parter. Vor să te vadă înainte ca tu să fii dusă de aici.

– Poftim? Nu. Nu.

Nu se putea ca Richard şi Claire să o vadă astfel. Asta ar fi confirmat ceea ce Richard crezuse mereu despre ea. Iar Claire... Ea avea treisprezece ani, o fată ce devenea treptat femeie. Numai asta-i mai lipsea ca să-şi vadă viaţa distrusă de un asemenea moment. O altă imagine convingătoare că mama ei era nebună de legat.

– Spune-le să nu se apropie de mine. Femeia pe care o cunoşteau ei nu mai există.

În această dimineaţă, detectivii i-au golit poşeta şi au împrăştiat permisul de conducere şi cărţile de credit şi de identitate de parcă ar fi fost un set de cărţi de joc. De cât timp se desfăşoară acest lucru? au întrebat anchetatorii. Câte persoane sunt implicate?

I-au pus la dispoziţie un creion şi un blocnotes cu file gălbui şi i-au cerut să scrie toate numele pe care şi le putea aduce aminte. Ea s-a holbat la vârful pixului. O carte de epidemiologie pe care a citit-o încerca să explice cristalizarea vorbind despre felul în care carbonul se poate transforma în grafit, ori în diamant, în funcţie de modul de dispunere a atomilor. Formele pe care le-a desenat ea pe pagină ar putea pecetlui soarta a zeci de misionari.

Nu ştia ce ar trebui să facă. S-a întors către companionul ei, însă acesta a rămas tăcut, deja părând să se dezintegreze.

– Aţi ajuns prea târziu, le-a spus ea detectivilor. A frânt creionul în două şi a aruncat jumătăţile spre ei, bucăţi de diamant diform. Aţi întârziat şase luni.

XII

Îşi spuneau misionare. Paula a considerat că numele era potrivit. Ele aveau o misiune, şi trebuiau să devină agente ale propovăduirii.

La prima şi ultima întrunire au participat doar optsprezece femei. Paula le convinsese la început pe Tonya şi pe Rosa, din casa galbenă, iar ele lărgiseră cercul la câteva femei care locuiau în împrejurimile Philadelphiei, iar de acolo, au convins alte câteva femei din New York şi New Jersey.

Paula le întâlnise pe unele dintre ele la ospăţul lui Merilee, dar majoritatea erau necunoscute. Altele, precum Tonya, erau mame de băieţi, însă toate erau convinse că sosise vremea să ducă evanghelia în lume.

Ele s-au întâlnit la un restaurant Denny's din suburbiile de vest, unde Steph şi alte femei nu le-ar fi putut vedea.

– Cuminecătura nu este un virus, a spus Paula. Nu este bacterian. Nu poate fi detectată sau filtrată la fel ca orice altă boală, nu poate fi ucisă de antibiotice sau detergenţi, pentru că nu este altceva decât o *formă*. O bucată de hârtie poate deveni un vaporaş sau o lebădă, le-a zis ea. O proteină oarecare, pliată şi copiată de un milion de ori, v-ar putea aduce boala kuru sau Creutzfeldt-Jakob[5], ori mântuirea.

– Trupul lui Hristos este puternic, a mai spus Paula. Femeile au înţeles: toate luaseră parte la ospeţe şi fuseseră salvate de ele. Însă mai există putere şi în sânge. A distribuit permisele de conducere, câte două fiecărei femei. Prin vechile ei legături, Rosa reuşise să le procure cu cincizeci de dolari bucata. Cu patru documente de identitate, puteţi dona sânge de două ori pe lună.

Le-a zis cum să răspundă la anchetele celor de la Crucea Roşie, ce suplimente de fier să cumpere, ce alimente să consume pentru a evita anemia. Au discutat despre păstrarea secretului. Majoritatea femeilor cu care locuiau erau prea legate de tradiţii ca să înţeleagă că lucrarea Domnului era făcută doar pe jumătate.

Femei precum Steph. Paula se certase cu ea de zeci de ori în decursul lunilor, dar nu reuşise să o convingă. Ţinea mult la Steph şi îi datora foarte multe, dar nu mai putea sta deoparte.

– Trebuie să donăm sânge cât de des putem, a spus Paula. Trebuie să răspândim cuminecătura atât de repede şi de mult încât ei să nu ne poată opri doar arestându-ne. Perioada de incubaţie depindea în mod direct de cantitatea consumată, aşadar, cu cât era mai mare cantitatea de sânge donată, cu atât mai repede avea să se întâmple convertirea. Convertirea Paulei durase luni în şir. A altora putea dura ani şi ani.

– Imediat ce vor fi expuşi la cuminecătură, convertirea se va produce sigur, a adăugat Paula. Nu poate fi împiedicată. Un cristal iniţiator poate transforma oceanul.

A simţit că ele înţelegeau ce spunea. Vedeau conturată o nouă lume.

Femeile nu trebuiau să se mai întrunească în acest fel - era prea primejdios - dar nici nu era nevoie. Ele deveniseră deja o biserică în sânul bisericii.

XIII

Vizitatoarea i s-a părut cunoscută. Paula şi-a aplecat capul într-o parte ca să se uite printre zăbrele la femeia care păşea spre celula ei. Efortul de a o

[5] Boala Creutzfeldt-Jakob (CJD - Creutzfeldt-Jakob disease) este o afecţiune progresivă a sistemului nervos central, caracterizată prin demenţă progresivă şi mioclonii, care poate să fie izolată sau familială. Este o formă a encefalopatiei spongiforme umane, în care decesul apare după 3-12 luni de evoluţie. Nu există un tratament eficace. Agentul cauzator pare a fi o proteină prionică anormală care se acumulează în creier şi produce distrucţia ţesuturilor.

ridica pe Paula de pe pat ca să o ducă în cărucior până în sala de conferinţe devenise deja prea supărător, astfel că acum se stabilise ca vizitatorii să vină până la celula ei. Doctori şi avocaţi, mereu numai doctori şi avocaţi. Cu toate acestea, acea femeie nu arăta ca un avocat sau doctor.

– Bună, Paula, a spus ea. Sunt Esther Wynne. Mă mai ţii minte?

– Aha. Memoria a ajutat-o, era vorba de acele prime zile petrecute în spital. Femeia cu vederi creştine. Sigur, fusese prima vizitatoare voluntară a Paulei. Bună, Esther. S-a chinuit să pronunţe numele cu claritate. În anul ce trecuse de când nu se mai văzuseră, starea Paulei se înrăutăţise. Buzele şi braţele refuzau să o mai asculte, tremurând şi tresărind după bunul lor plac. Un braţ i se răsucise de-a lungul pieptului, la fel cum i se întâmplase şi lui Merilee. Cu coloana vertebrală îndoită aproape de la jumătate, astfel încât trebuia să zacă pe o parte. Arăţi tare... A dat să râdă, un gâfâit însoţit de un icnet forţat din piept de o diafragmă neascultătoare - bine.

Agentul de pază a pus un scaun în faţa gratiilor, iar femeia în vârstă s-a aşezat. Avea părul ondulat şi dat cu fixativ. Pe sub machiaj, pielea ei arăta sănătoasă.

– Am fost îngrijorată în privinţa ta, a spus Esther. Eşti tratată bine?

Paula a fost cât pe ce să zâmbească.

– Cât se poate de bine, pentru o ucigaşă în masă.

Existau unele lucruri care nu aveau cum să-i scape. Misionarele transmiseseră boala la mii, poate chiar zeci de mii de persoane. Însă, ceea ce era mai cumplit, dăduseră cu totul peste cap băncile de sânge donat. Acum, apăruseră pe piaţă filtre prionice, însă trebuiau distruşi milioane de litri de sânge. I s-a spus că probabil se făcea răspunzătoare de moartea unui milion de persoane.

Paula a declarat toate numele pe care şi le-a putut aminti, iar FBI-ul a depistat toate cele optsprezece iniţiatoare, însă între timp, misiunea s-a desfăşurat şi fără ele. La o zi după ce se întâlniseră la restaurant, femeile începuseră să recruteze alte persoane, femei şi bărbaţi, pe care Paula nu avea să le cunoască vreodată, ale căror nume nu aveau să îi fie anunţate. Biserica avea să-şi continue marşul. Acţionând acum în secret, urmărită de FBI, de Centrul pentru Combaterea Epidemiilor şi de guvernele altor ţări, însă îngroşându-şi rândurile zi de zi. Cuminecătura era transmisă ac cu ac, în cadrul unor ceremonii private, însă sporind în proporţii de masă. La o întreprindere de prelucrarea laptelui din Ohio, un bărbat a fost surprins amestecând sânge de-al său cu laptele din recipiente uriaşe. În Florida, poliţia a arestat o femeie care injecta sânge în capetele puilor de crescătorie. Daunele economice se ridicau deja la trilioane de dolari. Iar suferinţele emoţionale cauzate publicului, prin panică şi paranoia, erau incalculabile.

Esther s-a uitat la celulă.

– Văd că nu ai nimic aici cu tine. Ţi-aş putea aduce câte ceva? Cărţi? Reviste? Mi s-a spus că sunt admise materiale care constituie lectură. M-am gândit că poate...

– Nu vreau nimic, a spus Paula.

Nu-şi mai putea ţine capul nemişcat multă vreme, ca să poată citi. Se uita la televizor ca să-şi poată aduce aminte în fiecare zi ce îi făcuse acestei

lumi. În afara închisorii, o sută de protestatari care jubilau încropiseră un orăşel din corturi. Cântau imnuri şi cereau eliberarea ei, şi în fiecare zi, o sută de antiprotestatari apăreau pentru a azvârli cu pietre, pentru a răcni ameninţări şi a cere în cor moartea ei. Poliţiştii, purtând echipament special de protecţie, efectuau zilnic arestări.

Acum, Paula ajunsese să râdă de-a binelea.

– Ce cauţi aici, Esther? Observ expresia aceea din ochii tăi, îţi închipui că nu o recunosc? Paula s-a răsucit apoi, forţându-se să se ridice într-un cot. Esther nu fusese infectată de cuminecătură - nu ar fi lăsat-o să ajungă în celula ei dacă nu ar fi trecut testul - însă forma ei de boală era la fel de virulentă. Iisus ţi-a poruncit să vii aici?

– Cred că, într-un fel, mi-a cerut-o.

Femeia nu a părut defel tulburată. Asta i s-a părut supărător Paulei.

– Nu trebuie să treci singură prin situaţia asta, a spus Esther. Chiar şi aici, după tot ce ai făptuit, Dumnezeu te va ierta. Poate veni aici pentru tine, dacă îl doreşti.

Paula s-a holbat la ea. Dacă *îl doresc*. Nu existase nici-o clipă în care să nu tânjească după el. Îşi croise un loc pentru sine, îşi săpase un culcuş prin celulele din creierul ei, până când se ştersese chiar pe sine. Ea nu mai avea nevoie de medicamente ca să îl reducă la tăcere. Lăsase în urmă un gol zimţat de forma lui Hristos, o întunecime cu colţi.

Îl voia pe el mai mult decât dorea medicamente, mai mult decât voia alcool, mai mult decât îi dorea pe Richard sau pe Claire. Îşi închipuia că ştia ce înseamnă singurătatea, însă lunile din urmă o învăţaseră noi profunzimi. Nimic nu îi dădea un sentiment mai plăcut decât abandonarea în faţa unui nou Dumnezeu, lăsându-se cuprinsă din nou de braţe iubitoare.

Esther s-a ridicat şi s-a aplecat aproape de gratii, astfel că feţele lor au ajuns să se afle la doar un metru.

– Paula, dacă ai muri în această clipă, crezi dincolo de orice îndoială că vei ajunge în rai? Gardianul i-a spus să se retragă, dar ea l-a ignorat. A întins în schimb un braţ printre gratii. Dacă vrei să-l accepţi, prinde-mă de degete. Întinde mâna.

– Of, Esther, ar fi ultimul lucru... Buza de sus s-a răsfrânt peste gingie. … ultimul lucru ar fi să vreau să trăiesc etern.

S-a prăbuşit înapoi pe pat, ducându-şi braţul teafăr la piept.

Un milion de oameni.

Existau fapte ce nu puteau fi iertate. Existau datorii ce trebuiau plătite personal.

– Nu mă mai ascund, a spus Paula. Apoi a clătinat din cap. Fără dumnezei, fără droguri. Singurul lucru pe care mi-l doresc acum... A râs, dar acest râs a venit ca o convulsie involuntară, lipsită de orice bucurie. A aşteptat un moment, până când criza a trecut, apoi a respirat adânc. Vreau să mor, pur şi simplu.

CONTENTS

I......3
II......4
III......6
IV......8
V......11
VI......14
VII......15
VIII......17
IX......19
X......20
XI......23
XII......24
XIII......25